

Svajonių
ROMANAI

Aistra

KAT CANTRELL

Tobula pora

2016 lapkritis-gruodis

Įlgai ir
laimingai

Knygute.lt

Kat Cantrell
(Ketė Kentrel)

TOBULA PORA

Trijų knygų serija
"Ilgai ir laimingai"
Trečia knyga

Versta iš Kat Cantrell, Matched to Her Rival, 2014
© Kat Cantrell, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0136-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Žiniasklaidoje – beje, ir gyvenime, – reklama lemia viską. Ir Daksas Veikfildas niekad nepraleisdavo progos pasipuikuoti.

Didžiulė jo žiniasklaidos imperija maudėsi tokioje sėk-mėje, apie kokią jis nė drąsiausiose svajonėse nesvajodavo. Ją lėmė atidumas net menkiausioms smulkmenoms. Tad kodėl jam priklausančio televizijos kanalo, ankstesniojo Dakso verslo pasididžiavimo, reitingai taip smunka žemyn?

Daksas stabtelėjo naujienų tarnybos vestibiulyje prie administratorės stalo, kur atėjo tvarkyti reikalų.

– Labas, Rebeka. Kaip šį semestrą Brajanui sekasi matematika?

Administratorė plačiai nusišypsojo, papureno plaukus ir ištiesė pečius, norėdama būti tikra, kad jis pastebės jos įspūdingą figūrą.

Jis pastebėjo. Vyrai, kaip Daksas, kuriems moters kūnas kelia didžiulį susižavėjimą, tokius dalykus visada pastebi.

– Labas rytas, pone Veikfildai, – cyptelėjo Rebeka. – Per paskutinį kontrolinį jis gavo sep-

tynis. Padarė šitokią pažangą. Juk aš apie jo pažymius užsiminiau prieš kokius šešis mėnesius. Kaip, po galais, jūs įsidėmėjote?

Nes Daksas, kalbėdamas su savo darbuotojais, nusistatė tikslą – įsiminti bent vieną asmeninę detalę. Sėkmė ateina ne pas tuos, kurie turi daugiausia pinigų, o kieno verslas sukasi geriausiai. Vienas pats visko nepadarysi. Jei žmonėms patinka su tavimi dirbti, jie niekur nebėgs ir versis per galvą, kad tik kuo geriau pasirodytų.

Paprastai taip ir būna. Bet dėl paskutinių reitingų jis turi keletą klausimėlių Robertui Smitui, televizijos kanalo direktoriui. Kažkas kažkur klysta.

Daksas stuktelėjo į smilkinį ir šyptelėjo:

– Mano mama sako, kad šitą mechanizmą reikia naudoti geriems darbams, o ne blogiems. Ar Robertas yra?

Administratorė linktelėjo ir spustelėjo durų atidarymo mygtuką.

– Jie įrašinėja laidą. Esu tikra, jis sukinėjasi kažkur šalia įrašų studijos.

– Perduok linkėjimus Brajanui, – šūktelėjo Daksas pro matinio stiklo duris eidamas į šauniausią šou pasaulyje – „Ryto naujienas“.

Aplink sukiojosi operatoriai ir apšvietėjai; nerimstantys prodiuseriai, įsikibę į planšetes, kliuvinėjo už storų laidų pakeliui pas garso režisierių, o viso šito centre sėdėjo žinių vedėja Monika Makryri. Ji ėmė interviu iš smulkios tamsiaplaukės puikiomis, nors ir trumpokomis, kojomis. Iš savo išvaizdos ši išspaudė viską, ką galėjo, ir jis žavėjosi šiomis pastangomis.

Daksas stabtelėjo šito organizuoto chaoso pakraštyje ir sukryžiaęs rankas įsmeigė žvilgsnį į kanalo direktorių. Robertas linktelėjo ir atlėkė pas jį per žmonių ir įrangos jūrą.

- Matei reitingus, ką? - sumurmėjo Robertas.

Štai šią savo darbuotojų savybę Daksas itin vertino - mokėjimą skaityti jo mintis.

Žemi reitingai jį erzino, nes pasiteisinimo nėra. Svarbiausia - sensacijų vaikymasis, o jei nėra jokių naujienų, reikia sukurti ką nors įdomaus ir pasirūpinti, kad tas kas nors būtų su „Veikfildo žiniasklaidos grupės“ ženkle.

- Taip, - Daksas kol kas atidėjo pokalbį vėlesniam laikui. Visa diena prieš akis, o komanda šiuo metu pasinėrusi į darbą. - Ką filmuojat?

- Dalaso verslininkai. Rodysim visą savaitę. Vietinės reikšmės reikalai.

Dailiosios Kojos – verslininkė? Įdomu. Protin-
gos moteris ją užveda.

– Ką ji daro? Kepa keksiukus?

Net iš tolo moteris spinduliavo energija –
tarsi žvitri, nedidukė aistruolių komandos šo-
kėja, kuriai nepatinka perdėti pagražinimai. Ji
galėtų užlašinti lašą glazūros ant keksiuko ir
už ją nuplėšti milžinišką kainą.

Daksas visai norėtų keksiuko. Ir tiesiogine, ir
perkeltine prasme. Gal net tuo pačiu metu.

– Ne. Ji turi piršlybę agentūrą. – Robertas
mostelėjo galva į moterų porelę, apšviestą
prožektorių. – „Ilgai ir laimingai“. Aptarnauja
išskirtinius klientus.

Dakso sprandas bemat užkaito ir visos min-
tys apie keksiukus išgaravo.

– Žinau tą kompaniją.

Primerkęs akis Daksas įsižiūrėjo į Dalaso
verslininkę, kuri atėmė iš jo geriausią draugą.
Piršlienė turėtų būti raukšlėta, kumptelėjusi
žilaplaukė. Tai tokia senamadiška profesija. Ir
ją reikėtų uždrausti įstatymais.

Žinių vedėja nusijuokė iš kažko, ką pasakė
piršlybų specialistė, ir pasilenkė į priekį.

– Tad jūs – Dalaso geroji krikštamotė?

– Na, aš taip apie save negalvoju. Kiekvie-

nam reikia nors lašelio magijos, ar ne?

Gestikuliuojant ir energingai kalbant, jos glotnūs plaukai plazdėjo aplink veidą.

- Neseniai Delamero princui suradote sužadėtinę, tiesa? - mirktelėjo Monika. - Esu tikra, dabar jus koneveikia viso pasaulio moterys.

- Negaliu nuopelnų priskirti sau, - nusišypsojo piršlybų specialistė, ir visas jos elgesys pasikeitė. - Princas Alenas - Finas - ir Džuljeta jau anksčiau artimai bendravo. Tiesiog padėjau jiems suvokti, kad santykiai dar nesibaigė.

Daksas nuo jos negalėjo nuleisti akių.

Nors jis ir nenorėjo pripažinti, bet piršlybų specialistė gera nuotaika užkrėtė visą filmavimo komandą. Televizijos kanalo naujienų vedėja, palyginus su piršlienės saule, buvo kuklus dangaus šviesulėlis.

O Daksas niekada nesumenkindavo žvaigždės galių.

Ar netikėtumo efekto.

Jis įžingsniavo į filmavimo aikštelę ir, mostelėjęs galva, pakvietė žinių vedėją.

- Perimsiu interviu iš tavęs, Monika. Ačiū.

Nors reikalavimas buvo neįprastas, Monika nusišypsojo ir nieko nesakiusi užleido savo kėdę. Niekas nė nemirktelėjo. Na, bent jau

niekas iš darbuotojų.

Kai Daksas atsisėdo į dar šiltą Monikos kėdę, mažoji žvitruolė jo vos neišvertė iš kojų prapliupusi:

- Kas vyksta? Kas tu toks?

Žmogus, kuris mato auksinę galimybę pagerinti reitingus.

- Daksas Veikfildas. Televizijos kanalo savininkas, - ramiai prisistatė jis. - O šis interviu oficialiai pradedamas iš naujo. Eliza, ar ne?

Jos sutrikimas dingo, ir ji sukryžiuo savo įspūdingas kojas, atsargiai atsilošdama kėdėje.

- Taip, bet galite mane vadinti poniam Arundel.

Ak, vadinasi, ji atpažino jo pavardę. Teprasižada linksmybės.

Jis niūriai nusijuokė.

- O kodėl neturėčiau jūsų vadinti poniam Fokus Pokus? Argi ne toks jūsų darbas - apsukti nieko neįtariančius klientus? Abra kadabra - ir jūs suvedat moteris su turtingais vyrais.

Interviu turėtų apmalšinti jo keršto troškimą. Jei šioji reitingų aukso kasykla dar padės ir diskredituoti „Ilgai ir laimingai“ kompanijos vardą, tuo geriau. Kažkam juk reikia išgelbėti

pasaulį nuo piršlienės savanaudžių moteriškių.

- Ne, aš taip nedarau.

Elizos žvilgsnis nuslinko Dakso veidu ir kūnu, tačiau jos veide nenušvito įprastinė šypsena, reiškianti, kad pokalbį ji mielai pratęstų prie gėrimo taurės. Taip atsitikdavo su daugeliu moterų.

Tačiau dėl to jam tik sustiprėjo noras fejer-verkus ekrane paleisti kitais būdais.

- Tada apšvieskite mus, - jis kilniaširdiškai mostelėjo ranka.

- Aš suvedu giminingas sielas, - Eliza, atleiskite, ponija Arundel, krenkštelėjo ir vėl sukryžiuvo kojas, tarsi niekaip nerasdama patogios pozos. - Vieniems žmonėms reikia daugiau pagalbos nei kitiems. Sėkmingi vyrai dažnai neturi laiko ar kantrybės ieškoti tinkamos poros. Už juos šį darbą atlieku aš. Be to, apsirūpinę vyrai ieško tam tikros poros, kurios lengvai nerasi. Praplečiu pasirinkimo ribas, kelias savo klientes nugludindama tarsi deimantus, vertus aukščiausių visuomenės sluoksnių.

- O, baikit. Mokot tas moteris būti barakudomis.

Juk ji tikrai to išmokė Danielą Vait, kurios pavardė dabar buvo Reynolds, nes ji sugebėjo

įvilioti į sąžastus Dakso universiteto laikų draugą Leo. O šis iškart atstūmė Daklą dėl savo žmonos. Penkiolika metų trukusi draugystė – šuniui po uodega. Dėl moters.

Elizos šypsena tapo griežtesnė.

– Sakot, kad moteris reikia mokytis, kaip susituokti su vyru dėl pinigų? Nemanau, kad moterims su tokiais tikslais reikia pagalbos. Mano verslas – pagerinti moterų gyvenimą, suradus joms giminingą sielą.

– O kodėl joms nesumokėjus už mokslą kolegėse ir leidus pačioms susirasti sau poras? – atrėmė Daklas.

Stebėtojai sušurmuliavo, bet nei Daklas, nei Eliza vienas nuo kito nenuleido akių. Tarp jų spirgėjo nepaaiškinaama energija. Ekране tai atrodys tiesiog nepakartojamai.

– Galimybių mokytis ir taip pakanka. Aš užpildau kitą nišą – padedu žmonėms rasti vienas kitą. Ir man puikiai sekasi. Jūs turėtumėt tai gerai žinoti.

O ne, tik ne tai. Dabar jau beveik susirėmęs su ja nosimis, jis nusišypsojo, taip išlaikydamas žiūrovus nežinioje.

– Kodėl turėčiau? Nes jūs pirštelio mostelėjimu sužlugdėte rizikos kapitalo įmonę ir ilga-

laikę draugystę, kai supažindinote Leo su ta jo barakuda?

Hmm, panašu, žaizda vis dar atvira.

Jis ir Leo universitete dalijosi vienu kambariu, į pasaulį žvelgė taip pat; jie tikėjo sėkmės ir draugystės galia. Moterys reikalingos tol, kol iš jų gauni naudos. O tada atsirado Daniela, kuri kažkaip privertė Leo ją įsimylėti, o paskui išplovė jo seniausio draugo smegenis taip, kad šis prarado verslininko gyslelę.

Na, Daniela nebuvo šimtu procentų kalta. Ji sukurstė, o Leo pats nutraukė sandorį su Dak-su. Jiedu prarado septynženklę sumą. O tada Leo be jokios priežasties nutraukė draugystę.

Draugo išdavystė vis dar skaudžiai kirbėjo paširdžiuose. Štai kodėl jis nepasitikėdavo žmonėmis. Tik prisileisk ką nors arčiau, ir tave sutrins į miltus.

- Ne! - susierzinusi ji atsiduso ir trumpam užsimerkė, bandydama rasti šmaikštų atsakymą.

Sėkmės! Nerasi.

Bet ji pabandė:

- Nes aš piršto mostelėjimu dviem žmonėms padėjau rasti vienas kitą ir įsimylėti. kažkas tikro ir gražaus skleidėsi priešais jūsų akis, o

jūs turėjote galimybę stebėti tai iš arti. Leo ir Denė idealiai tiko vienas kitam. Jų vertybės tokios pat. Štai ką daro mano kompiuteris. Suveda žmones pagal jų asmenybes.

- Ta magija, apie kurią anksčiau užsiminėt, - Daksas replikavo kilstelėjęs antakius. - Tiesa? Juk visa tai - akių dūmimas. Sakot žmonėms, kad jie tinka vienas kitam, ir jie tuo patiki. Įtikinėjimo galia. Tiesą sakant, puiku.

Ir jis kalbėjo rimtai. Jis pats buvo akių dūmimo specialistas. Tai padėdavo atitraukti visų dėmesį nuo to, kas vyksta už jo sielos uždanagos, kur virė visa košė.

Elizos skruostus išmušė raudonos dėmės, bet ji neatsitraukė.

- Jūs cinikas, Daksai Veikfildai. Jei netikite laiminga pabaiga, dar nereiškia, kad taip negali nutikti.

- Tiesa, - linktelėjęs pritarė. - Ir melas. Mielai prisipažįstu, kad esu cinikas, bet ilgas ir laimingas gyvenimas yra mitas. Ilgalaikiams santykiams reikia dviejų žmonių, kurie sutinka taikstytis vienas su kitu. Jokių melų apie amžiną meilę.

- Tai... - Regis, Eliza nerado tinkamo žodžio. Tad jis jai padėjo.

- Realybė?

Jo motina tai įrodė, palikusi tėvą, kai Daksui tebuvo septyneri. Tėvas nebeatsigavo, vis vy-lėsi, kad ji kada nors sugrįš. Vargšelis.

- Liūdna, - pataisė ji, graudžiai nusišypsojusi.
- Jūs turbūt labai vienišas.

Jis sumirksėjo.

- Niekada šituo nesiskundžiau. Galiu per trisdešimt sekundžių šiam vakarui susiplanuoti penkis pasimatymus.

- O, dar blogiau, nei maniau. - Dar kartą su-keitusi kojas, nuo kurių Daksas negalėjo at-plėšti akių, ji pasilenkė į priekį. - Jums reikia susirasti gyvenimo meilę. Tuoju pat. Galiu padėti.

Jis pats krūptelėjo nuo savo juoko. Nes tai nejuokinga.

- Kurios dalies nesupratot? Tos, kur sakiau, kad jūs apgavikė, ar tos, kad aš netikiu meile?

- Tai visiškai aišku, - tyliai kalbėjo ji. - Ban-dot įrodyti, kad mano verslas ir gyvenimo dar-bas yra apgaulė. Nepavyks, nes net tamsiau-sioms širdims galiu rasti porą. Net jums. Norit man ką nors įrodyti? Įveskit savo vardą į mano kompiuterį.

Nokautas. Jį suvartė kaip šiltą vilną....